

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Fegyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap egy íven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Két bűnös tanítvány.

Közlegő halálának biztos tudatával ment fel Jézus Jeruzsálembe a husvéti ünnepekre. A megelőző néhány napot arra használta, hogy előkészítse tanítványait a történendőkre. Azért szerzi az urvacsorát, hogy valahányszor ezzel élnek lelkökben az ő emlékét ujjtsák föl. A lábmosással világosan példázza azt a kötelességet, a mellyel egymással szemben tartoznak. Megható kibocsátó beszédében ismét azokkal a nehéz feladatokkal ismerteti meg, melyekkel a nagy világban fognak találkozni. De egyben figyelmezteti is miként viseljék magukat, hogy ezerféle kísértések között se tántorodjanak el kitűzött céljuktól.

Beszédét végezve ég felé emeli tekintetét és megcsendül ajkain magasztos főpapi imája. Mennyei atyja, gondviselő kegyelmébe ajánlja magát, tanítványait és elvégzett munkáját.

Már késő estve van s pihentető álmra hajthatná fejét. De hát hogyan tehesse ezt utolsó napján földi életének?

Nem! Át akarja virrasztani az éjszakát, mire a Gecsemáne kert lesz a legalkalmasabb. E kies fekvésű kertnek minden zuga ismeretes előtte. Most is ennek felkeresésére hívja föl tanítványait. Ezúttal azonban a megszokott kísérőknek száma nem teljes. Iskáriothi Judás hiányzik,

ki még vacsora közben a házból hirtelen oda lett. Hol lehet? A főpapok és írástudók tanács-termében éppen most köti a nemtelen alkut és kész harmincz ezüst pénz fejében nagy Mesterét kezökbe adni.

Oh, hát volt lelke erre vállalkozni annak a tanítványnak, kit éles eszéért, kiváló ügyességeért amaz mindig nagyra becsült és bizalmával kitüntetett? Igen! A csillogó ezüst pénz — mit neki felmutattak — elkápráztatta szemeit, elaltatta lelkiismeretét, mert: „a pénznek szerelme minden gonoszságnak gyökere!“

Igy esett el e szájalomra méltó ember a nyert tisztességtől. Így sodortatott tán akarata ellenére — csupán alacsony haszonvágyától sarkaltatva — a hálátlanság undok bűnébe!

Ime, míg Jézus a kertben földre borulva imádkozik s míg küzdik ott önmagával és verítéke mint vérnek cseppje alá hull azczáról — az alatt ő fegyveres szolga sereget vezet ellene.

— Ott van, bizonyosan ott kell lenne. Előre csak óvatosan! ez a vezéri utasítás csendül meg a néma éjszakában. Már a kertbe értek de nem szükséges a hosszas kutatás. Judás előtt jól ismert hang veti fel e kérdést: „kit kerestek?“

„A názárethbeli Jézust“ keressük — mondják a betanított szolgák. „Én vagyok az!“ feleli a legnagyobb nyugalommal ő, ki minden jöhető veszedelemre már készen állt. Ettől a nem remélt

nyugodt felelettől Judás lelke is megrezzen. Látja, hogy emberei e pillanatban önkéntelen hátrálnak és földre esnek mintha gyengének éreznék magukat gonosz tervök végrehajtására. Ám a vezér — bár arcát szégyenpír borítja — nem hátrál. Előre lépik és egy csókkal megadja a jelt az elfogatásra. Könnyen végezhetnek a támadók az áldozattal. A legkisebb ellentállást sem kísérti meg. Az álmukból fölriadt tanítványok is hamar kibékülnek az adott helyzettel, csupán Péter nem nyugszik meg. Őt heves természete vérontásra ragadja. Láthatta volna ugyan ura nyugodt magaviseletéből, hogy ez teljesen felesleges, de hát megtette már. Jogczime is volt rá, hiszen csak kevéssel ezelőtt mondá föllekesülve: „Uram, te veled kész vagyok mind tömlőczre, mind a halálra menni!“ Luk. XXII. 33.

Ellenségeinek kezei közt látva Urukat a gyenge szivü tanítványok széjjel futnak, de a bátor lelkü Péter mellette marad. Ő tudni akarja: mi lesz és hogy lesz? Elkiséri tehát szeretett mesterét a főpapi udvarig. Ott az izgatott néptömeg láttára fájdalmas érzés vesz erőt rajta, de most már határt tud szabni indulatainak és észrevélenül elvegyül a kárörvendők között.

— Itt komoly veszedelem érheti szeretett Mesteremet. Itt súlyos ítéletet mondhatnak reá régi ellenségei. Oh, ha tehetnék valamit védelmére, ha megkérdetvén szólhatnék e félre vezetett nép előtt az ő ártatlanságáról! . . . így töpreng magában sok ideig a hű tanítvány. — Nem csoda! mit is mondott vala annak előtte Jézusnak? „Az én lelkemet éretted adom!“ Ján. ev. 13. 37.

„Péter pedig áll vala kívül az ajtónál“ — mondja az Irás. És szóla neki az ajtóőrző leány: „nemde Te is az ember tanítványai közül való vagy?“

— Igen is, az vagyok. Egyike azoknak kiket legelőször elválasztott. Hallottam mind a miket szólott, láttam a miket cselekedett. Én hiszem is rendületlenül, hogy ő „a Krisztus, az élő Istennek fia!“ Mit akartok tenni vele? Eredj s mondd a törvényt ülőknek ne bántásák és adják vissza szabadságát. Eredj, jelentsd be, hogy itt vagyok ártatlansága mellett bizonyítani.

Bizony így kell vala neki felelni egy szolgáló leány faggató szavára. Így éppen abban a pillanatban midőn a tárgyaló teremben Kajafás főpap tanítványai és tudománya felől kérdezi ki Jézust. És mégis . . . mégis a meglepett Péter azt feleli a szolgáló leány kérdésére: „Nem vagyok az!“

S ha még csak egyszer — önfeledten — ejtette volna ki ajkán e hazug szavakat de ki ejtette rövid időközökben még kétszer, hogy annál nyilvánvalóbb legyen részéről a fogadott hűség megszegése. Szegény Péter! Lám diadal-maskodott nála is a komoly veszedelem tudatában az Élet szeretete az Igazság szeretetén!

Megérdemelte valóban azt a szemrehányó tekintetet, melylyel a nyitott ajtón át Jézus illete midőn a kakas megszólalt. Félre huzodhatott pironkodó arczzal és elég oka volt sirni keservesen.

* * *

Keresztyének! Ime rámutattam két tanítvány bünére. Az egyiké menthetetlen, a másiké még menthető. Pétert hát ne ítéljük el sőt tanuljunk az ő esetéből.

Jézus iránti szeretetünket, ragaszkodó hűségünket gyakran szoktuk emlegetni, de nem vagyunk képesek azt sokszor tettekben felmutatni. Szószólói vagyunk az Igazságnak mindaddig a míg ennek leplezetlen föltárása nem juttat a Péteréhez hasonló kényes helyzetbe.

Itt aztán habozva állunk meg s inkább veszni hagyjuk a megtámadott Igazságot csak-hogy megmenekülhessünk. Oh, beh jó ha ilyenkor egy-egy szemrehányó tekintettel találkozunk azoknak részéről, kik jobb véleményt tápláltak felőlünk. Ezekre legalább észre térünk. Megbánjuk és megsiratjuk mi is eltévedésünket. Így leszünk — ujjá születvén léleekben — ismét hűek elveinkhez és győzedelmeskedik bennünk s általunk a krisztusi Igazság!

Mester János.

Példát adtam néktek, hogy a mint én cselekedtem veletek azonképen cselekedjétek ti is.

Ján. 13, 15.

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, úgy cselekedjétek, mint férfiak, legyetek erősek.

T. Kor. 16, 13.

Keresztyén álláspont a mértékletlenség küzdelmében.

„Egy szamaritánus pedig, mikor az úton menne, juta a helyre, és azt látván, könyörületessegre indula“
Luk. X. 33.

„Egy ember megyen vala alá Jeruzsálemből Jerikóba.“ Egy ember; olyan mint mi; halandó testben halhatatlan lélekkel; a ki épen úgy tudott gondolkodni, úgy tudott érezni, mint mi; a kinek épen úgy jól esett az öröm, mint minékünk; a kit épen úgy lehangolt a bánat, mint minket; a kinek épen úgy megvoltak a jó és rossz napjai, mint minékünk. És ez az ember elindult épségben, erőben, egészségben, jókedvvel útjára, a melynek kedvező kimenetelét várta, hogy visszatérve családjá körébe, élvezhesse fáradsága gyümölcsseit. Elindult útjára bizalommal, jó reménységgel, veszedelmet nem is sejtve. Hogyan is sejtett volna, hiszen pálmafák hűs árnyékában, mosolygó, virágos mezők között vezetett útja. A nap melegítő, éltető sugarai árasztottak fényt a vidékre. Vig madárdal üzte el ez aggodalmat szivéből. Az utasok, kikkel találkozott barátságosan köszöntötték. . . Már már céljához ért, a mikor egy völgyben útonállóak támadtak reá; megsebesítették, kirabolták és ott hagyták holtelevenen az útfélen.

Épen úgy járt, mint sok szerencsétlen ember-társunk a mi szemeink előtt, aki megindult az élet útjára, sok szép reménnyel, vidáman, életkedvvel, a gondos szülői kéz ápolta bizodalmas lélekkel. Az élet olyan napsütötte zöld mezőnek látszik neki, mint annak a jeruzsálemi utasnak. Éli az életet gondtalanul; nem fél veszedelemtől. És a mikor legkevésbé várja, a mikor legbiztosabbnak érzi magát, rajta ütnek a tolvajok és elrabolják legfőbb kincseit: lelkének vidámságát, erejét, Istenben vetett hitét és ott hagyják holtelevenen.

Egy naponként megelevenedő szomorú képnek halvány rajza ez. Nem is kell hozzá magyarázat, hogy meglássuk a képen az alakokat, a kiket szegény, szerencsétlen bűnösöknek nevezünk. Szánakozva végig is jártatjuk tekintetünket ezeken az élőknek látszó alakokon; egyet-egyet sóhajtunk is értük s azután tovább megyünk, vidámabb jelenetet keresni, hiszen olyan bántó, olyan elrémítő ez a kép. Minek gyötörnénk nézésével a lelkünket?!

„Megyen vala alá azon az úton egy pap, ki ezt látván, elkerülé; hasonlatosképen egy lévita is, mikor oda arra a helyre ment volna és azt látta volna, elkerülé.“

Igy vagyunk a mértékletlenség bűnével, betegségével és azon szerencsétlen áldozatokkal, a kiket naponként magunk előtt látunk. Nem úgy bánunk velük, mint nyomorult, megsebesült, beteg emberekkel

kellene bännünk, hanem elmegyünk mellettük jóformán úgy, mint ama pap vagy lévita. Ha szemünk elé kerül egy, ama lelki betegek közül, kiket a mértékletlenség alattomos útonállója sebzett meg: igen sokszor, a legtöbbször kifakadunk; kiméietlenül, megvetéssel, lenézéssel bánunk vele; éreztetjük, hogy mi nem vagyunk olyanok, mint ő és elítéljük bűnéért. Elhaladunk mellette, mint az a pap és lévita; pedig épen úgy meglátjuk, mint azok a sebesült utast; nemcsak meglátjuk, hanem boszankodunk is látása felett, de könyörületesre nem indulunk, pedig ő szegény, beteg szenvedő ember.

Másik kép áll előttünk. A mértékletlenségnek egy áldozata ismét, de másféle alakban. Félszeg tetteiben, összefüggéstelen, zavaros, hóbortos beszédjében annyi a nevetségre, a mulatságra indító, hogy szinte hajlandók vagyunk részt venni annak a gyermekeseregnek jókedvében, a mely azt a támolygó alakot körülállja. Avagy ha nincs kedvünk a nevetésre, ha dolgunk másfelé hivnak, sietünk, nem érünk rá azzal a szemünk elé táruló képpel foglalkozni, annak jelentőségeit elemezni.

De hát nem volna annak a szomorú képnek ránk nézve semmi más értelme, vonatkozása és csak a megvetés, lenézés, boszuság vagy gúny, mulatság és közöny érzelmét költené fel lelkünkben?! Óh igen van, csak nézzük a képet más világításban; abban a fényben, mely a Krisztus evangéliumából sugárzik reá: mindjárt más leendő szemléletünk. Akkor azok a megvetett, semmibe sem vett, kigunyolt, kinevetett alakok igen értékes, becses lelkeként, az Isten gyermekeiként tűnnek fel előttünk és fáj a lelkünk, sajog a szivünk, hogy az Urnak egy gyermeke ilyen betegen, ilyen elhagyottan tengeti életét; egy bűnös ugyan, de olyan ember, a kiért épen úgy meghalt a Krisztus, mint mi érettünk; a kit a jó pásztor épen úgy keres, mint azt a századik juhót; a kinek épen úgy elkészített az örökéletre vezető út, mint mindegyikünknek.

„Egy szamaritánus is pedig, mikor az úton menne, juta a helyre, és azt látván, *könyörületessegre indula*“.

Könyörületessegre indula egy szamaritánus, a ki megvetéssel, gyűlölettel tekintett mindarra, a mi Jeruzsálemből származott. És most ez a szamaritánus nem kérde, ki vagy, hová indultál? csak azt látja, hogy a sebesült ember szenved, hogy segítségre van szüksége.

Nekünk is, a kik a keresztyén nevet viseljük, a kik mindazokat testvéreinknek nevezük, a kikkel itt e hazában, sőt az egész világon együtt élünk: ezt az egyedül helyes álláspontot kell elfoglalnunk a mértékletlenség áldozataival szemben. Jusson eszünkbe, hogy minden ilyen szerencsétlennek kárhozata saját fejünkre gyűjt boldogtalanságot; gondoljuk meg, hogy mikor ilyen szerencsétlent megvetünk, kigúnyolunk, egy-egy veszendő léleknek nyomorúságát, szenvedéseit

vetjük meg, gúnyoljuk ki! Ébredjünk annak a tudára, hogy abban a beteg testben egy halhatatlan lélek szenved, várja szabadulását s ne haladjunk el mellette közönyösen, hanem induljunk szenvedéseink könyörületességre!

Nagy és nehéz a feladat, mely így vár reánk; de a cselekvés kötelesség. „A ki tudja a jót és nem cselekszi azt, az olyan ember bűnös ember“. Pedig mi evangéliumi keresztyének mindennap halljuk a jó cselekedetre hívó szót, a mely elénk tárja, hogy milyen léleknek kellene bennünk lakoznia. Hallgassunk rá, mert ez kötelességünk, mint keresztyéneknek; kötelességünk mint hazafiaknak.

A mértékletlenség ellen felvett küzdelem szükséges voltát senki sem vonja kétségbe, csak abban van véleménykülönbség, hogy milyen eszköz a leghathatósabb?

Az evangélium megmutatta azt az eszközt, a mely egyedül vezet sikerre. Minden tény ennek az evangéliumi álláspontnak az erősítésére szolgál. Mióta a mértékletlenség bűne fennáll, pedig elmondhatjuk, hogy az emberiséggel egykoru, azóta foly ellene a küzdelem is. Azoknak, akik ezt a küzdelmet az evangéliumon kívül állva, akár állami törvényekkel, akár rendeleti úton igyekeztek sikeresen végig harcolni, arra a meggyőződésre kellett jutniok, hogy minden erőfeszítésük sikertelen volt. A legujabb korban az egyesületekkel gondolták elérni a diadalmat s megalakultak az u. n. mértékletességi egyesületek társadalmi úton, de nem evangéliumi alapon s a baj mégis csak erősödött. Az irodalomban ezer számba jelentek meg a jó, célravezető eszközöket ajánló közlemények, értekezések s a mit az emberi elme és jóindulat, a mit a hazafi buzgóság jónak, hasznosnak ítél, azt mind felszínre hozta s a mérlegbe vetette: jóformán sikertelenül.

S míg így viaskodott az emberi elme és jóra való törekvés a bűnnel, a bajjal, — előjöttek a samaritánusok. Nem olyan fényes, óriási tudományt eláruló elméletekkel, nem is törvényekkel és rendeletekkel, hanem a keresztyéni gyógyító és könyörülő szeretettel, a mely nem a bűnös, nem a vétkező, hanem a beteg embert látja a mértékletlenség áldozatában és nem megtorlást, nem rendszabályozást, hanem gyógyító eszközt visz hozzá. S ime ezek megnyerték az Isten gazdag áldását, a meggyógyultak ezreinek háliját.

Népeknek, országoknak példája mutatja ezt. A mit szigorú törvények, erélyes rendszabályok jóformán eredmény nélkül kíséreltek meg; a mit az egyesületek olyan kevés és épen nem állandó sikerrel munkáltak, — azt a csendben, de az egyedüli fundamentumon álló keresztyén szeretet hatalmas eredménynyel végezte el.

Előttünk van sok példa: angol, német, svéd, norvég, hollandus és svájci; de mind egyről tesz

tanubizonyságot, arról, hogy a Krisztus él és segíti a benne hívőket.

Hallgassuk meg, nekünk is szól: „Eredj el és te akképen cselekedjél“.

Kovács László.
hivatalnok.

Mulandó minden.

Mulandó minden a világon,
Hűség, barátság, szerelem;
A feledés néha oly hamar
Végig törül a szíveken!

Ha hallasz fenszóval hirdetni,
Hűséget és szeretetet;
Ha szólnak örök barátságról,
Mely téged a sírig követ:

Ne hídd, ne hídd, mind pusztá szó
Mit érdek sugal s hűség,
Barátod siet megrabolni
Nyugalmad, ajkad mosolyát.

S ki hű, örök szerelmet ígér,
Olthatlan vágyakról beszél;
Ne higgy a szónak, elrepül az,
Mint dal, mit messze hord a szél.

Ha bánatod van, vonulj magányba,
És hullass titkon könnyeket;
Panasz nélkül viselt szenvedés,
Megaczelozza lelkedet.

Ha biztál balgán és csalódtál,
Gyűlölködő ne légy azért;
Mit okulásodért fizettél,
Ha sok is, ne sajnáld a bért.

Mert nem az öröm teszen bölcsék ké,
A csalódás, mely megtanít:
Hogy ne szórd érdemetlenekre,
Szívednek jobb érzelmeit.

Mulandó minden e világon,
Tul ne becsüld örömeit! —
Egy van a mi örökre a tied,
Mi vigasztal, meglásd, — a hit.

(Parajd.)

Dr. Kovács Gáborné.

Dósa Elek.

Protestans egyházunk kiváló egyéniségei közül, jelen alkalommal Dósa Elekről a marosvásárhelyi ref. kollegium híres jogtanáráról emlékezünk, kinek tudása nemcsak a bérczes Erdély szűk határai közt volt ismeretes, hanem Deák Ferencz is elismerte nagyságát, midőn Erdély professorának mondta.

Született Maros-Vásárhelyen 1803. márczius 15-én. 1810-ben lépett a kollegium első latin osztályába. 1819-ben a subscribált. 1819 től 1825-ig ugyanitt elvégezte a történeti, filozófiai, jogi és theologiai tanfolyamokat, de már tanulmányának utolsó évében a felső osztályokban filológiai tanított. Innen távozva kir. táblai irnoknak esküdt föl 1825-ben, s itt érte az a kitüntetés, hogy a marosvásárhelyi kollegium előjárósága a főconsistoriumot kéri, hogy a Dósa Gergely halálával megüresedett tanári széket, jó reménységű fiával Elekkel, a táblai irnokkal tölthesse be. A főconsistorium készséggel teljesíti az előjáróság kérését s a 23 éves ifju szép álláshoz jut, de azon feltétellel, hogy további kiképzését vagy képesítését 3 év alatt szerezzék meg. A tudományok iránti rajongó szeretettel fog hozzá az elébe szabott köteleességek teljesítéséhez, vizsgáit egymásután teszi le, 1828-ban ügyvédi, 1829-ben a pesti egyetemről a jogtudományi doctoratust nyer s ő az első erdélyi ember ki ezt a fokozatot megszerezte.

Tudását még most sem tartja elegendőnek, külföldi tanulmányokra készül, de az engedélyt csakis I. Ferencz királytól személyes kihallgatás után eszközölte ki, de így is csak egy félévre kapott engedélyt. E rövid idő alatt beutazta Németországot; az idő rövidségét vasszorgalommal hosszabbította. 1830. no-

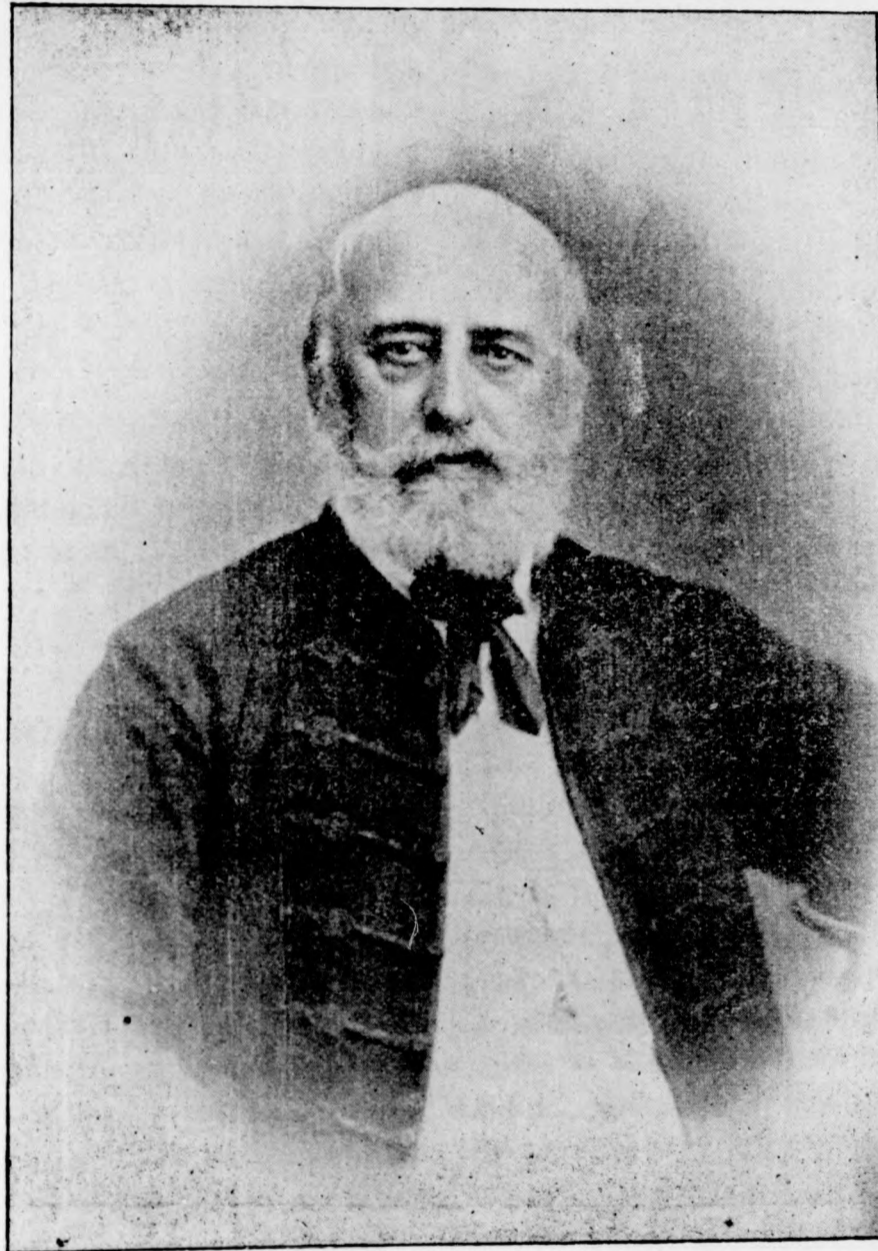
vember hó közepén már Maros-Vásárhelyen van s elfoglalja katedróját illetve beadja okmányait, hogy az elébe szabott követelményeknek megfelelt és 1831. január 22-én tartják meg az ünnepélyes beiktatást.

Tanítványai odaadó szeretettel csüngtek előadásain, melyek mindig egy egy kis kidolgozott értekezések voltak. A hol csak lehetett, mindig kiemeli a protestans érdekeket s a protestans szellemnek indító, ható s az egész középkorú felfogását megdőntő erejét. Pontos volt minden dolgában. Csengetés után egy-

két perczel már katedróján ült. A jó protestans tanár jó hazafi is volt. Ez időben járt Wesselényi Miklós Erdélyben győről-megyére, hogy a felvilágosodás eszméit hirdesse s Maros-széki útjában Dósa Elek volt leglelkesebb támogatója.

Az 1848-iki évben gróf Teleki József erdélyi kormányzó megbizta, hogy írja meg az erdélyi érvényes és szokásos jogok ismeretét s küldje fel Deák Ferencznek az akkori igazságügyi miniszternek s a megbizatásnak eleget tesz s ezzel Deák nagyra-becsülését érdemelte ki. 1849-ben Maros-szék kormánybiztosává nevezték ki, de Dósa nem fogadja el s csak ismételt sürgetésre vállalja el, de ekkor Bras-

sóba küldik. A szabadságharcz lezajlása után többrendbeli hivatallal kínálták meg, de az abszolutizmusnak nem akart semmi szolgálatot teljesíteni. Ezért 1851-ben törvényszék elé idézték s itt 4 évig tartó várfogságra ítélték, melyből csak egy félévet töltött ki, a többi elengedték neki, de jogot nem taníthatott 1861-ig. Ekkor nyerte vissza katedróját s azzal kezdte meg 13 után előadását könnyes szemekkel „honvédeket akarok képezni a jog fegyverével“. Nagy irodalmi munkásságot is folytatott. 1867-ben mint Maros-Vásárhely képviselője érte utól a halál.

Isten igéje.

A törvény és a szeretet.

Rom 6, 13. 10.

„A szeretet a mi felebarátunkat nem illeti gonoszsal. Annak okáért a törvénynek betöltése a szeretet“. Pál apostol figyelmezteti a rómabelieket, hogy nem a törvény holt betűinek betöltése üdvözít, hanem a szeretet. Ez a törvénynek a lelke. Alkalmazzuk ezt az igazságot a szomoru jelenre! Nem arra van szükségünk most, hogy egymás ellen alattomosan vagy nyíltan harcoljunk, hanem arra, hogy kezét kézbe téve együtt munkálkodjunk a szomoru helyzet megszüntetése céljából.

Tegyük el tehát a gyűlölet régi, kopott fegyverét. Vegyük kezünkbe az új törvényt, a melyet Krisztus adott, a szeretetnek fényes, ragyogó fegyverét. Harcoljunk ezután a szeretet, a szelidség fegyverével. Mert szeretet nélkül nem lehet betölteni a törvényt.

Ezt az életből vett példákkal igazolom. A tanító, a ki szeretet nélkül végzi hivatását, gépiesen elvégzi napi munkáját, kitarja a rendes órákat. De alig várja, hogy szabaduljon az iskola nehéz igájából és örvend, ha minél hamarabb szabadulva onnan saját szórakozásának élhet. Az a tanító, a kiben szeretet van, keblére öleli tanítványait. Otthon is a tanítással foglalkozik. Még szünidejében se tud tanítványai nélkül lenni.

Igy vagyunk a haza szeretettel is. A ki igazán szereti hazáját, az nem elégszik meg azzal, hogy rideg pártkötelességét teljesíti, hanem az életnek minden részébe beleviszi a maga lángoló honszerelmét. Hazafias kötelességet teljesít akkor is, a mikor a tömeg nem éljenzi, hanem töviskoronával és rágalommal sújtja.

A hazaszeretet tűz, a mely átjárja az embernek testét, lelkét, a mely üzi, hajtja az embert a jó tetterre, a nemes cselekedetre, a közjóra irányuló munkásságra. A törvénynek betöltése a szeretet.

Honnan vegyük ezt a nagy szeretetet? Erre a kérdésre is megfelel a biblia. „Az Isten szeretet“. Ebből a mennyei forrásból merítsünk mi is. Ha mi lelkészek, tanítók, népvezérek nem Istentől, az örökké való menyei Atyától kapnánk szeretetet, akkor a mi beszédünk üres szó volna, elfujná az első tavaszi szellő. De mivel tőle a mennyei Atyától kapunk szeretetet, mi is testvéri szeretettel közeledünk felebarátainkhoz.

Tehát ne csak szóval, ne csak kézzel töltsük be a törvényt, hanem teljes szívünkkel. Ezt közelebről is megmagyarázhatom. Két ember alamizsnát osztogat. Az egyik csak azért dobja oda fillérét a koldusnak, hogy szabaduljon tőle. Vagy pedig azért ad, hogy az emberek lássák és dicsérjék az ő jóságát. A másik szeretetből, őszinte sajnálatból ad azért, hogy enyhítse felebarátjának nyomoruságát. Vajjon a mindentudó Isten előtt egyforma volt a két adakozó?

Lássunk még egy közelebbi példát. Két ember dolgozik egymás mellett a műhelyben vagy a mezőn. Az egyik gondolatban számlálja a koronákat, a mit kap munkája után s előre a mulatságra gondol, a mit szerez magának a pénzzel. A másik munkás pedig feleségére és gyermekeire gondol, a kikért fárad és küzd. Egyenlő e két munkás érdeme? Nem, mert az egyik önzésből, haszonlesésből dolgozik, a másik pedig szeretetből teljesíti kötelességét.

Menjünk még mélyebbre. Két hazafi tanácskozik a haza sorsán. Az egyik nyelvvel beszél, a másik az ő szívével szól. A ki csak nyelvvel beszél, az csak saját hasznára beszél, saját előnyét akarja megvédelmezni, csak saját bölcsességét akarja ragyogtatni, csillogtatni. A másikat, aki szívével beszél, a nép, a haza sorsa aggasztja, szíve tele van igaz szeretettel felebarátjához s honfitársához. Szívével beszél, ezért minden szava csupa érzés, tiszta buzgóság a haza ügyéért s a nép közjóléteért. Itt látjuk meg Pál apostól szavának nagy igazságát „*Ha angyaloknak nyelvén szólnak is, a szeretet pedig nincs én bennem, olyllyá lettem, mint a zengő ércz és a pengő czimbalom*“.

A szeretet sohasem fejezi be az ő feladatát, hanem mindig talál új munkát, új tevékenységet. A bibliai pap és levita közönyösen, hidegen megy el a sebesült mellett. De az irgalmas samaritánus ott is munkát talál, a hol más nem kap. Ott is gyógyít, ápol, segít és vigasztal, a hol más szó nélkül, segítség nélkül megy tovább.

Láthatjuk tehát, hogy a szeretet nyugtalan, sohase pihen, mindig fárad. A szeretet kedvessé teszi a munkát is. Valamihez való kedv, szeretet növeli az erőt. Csodálatosan fokozza az ember munkaerejét és emeli az ember szellemi képességét. Az országos törvény ezerféle dologtól tilt el és ezerféle dolgot parancsol. Gyakran zavarossá teszi az ember fejét a sok paragrafus. De a kinek szívében tiszta hazaszeretet lakozik, annak nem kell kutatni a sok törvénczikk közt. Meg tudja ugyanis, hogy mi a jó tett, mi a törvényes cselekedet. Megmondja szíve, megmondja a szeretet, hogy mit kell tenni és mit nem kell tenni.

Manapság hazánkban sokan vándorolnak ki Amerikába, akik azt hiszik, hogy ott aranybányából áll az egész világ. Én az apostól fenti szavára hivatkozva azt mondom: Itt van az aranybánya a mi országunkban. Tehát nem kell a nagy tengeren keresztül menni, hogy azt elérhessük. Ez az aranybánya: a szeretet, a tiszta, a szívélyes, a tevékeny felebaráti szeretet. A hol ez lakozik, ott az Urnak áldása, békessége, a jó Istennek kegyelme és jóságos áldása mutatkozik minden lépten nyomon.

Király Béla.

Felkérjük olvasóinkat, hogy minél szélesebb körben terjesszék a „Vasárnapot“

A papi lakról.

Irta és felolvasta **Irsay József** kolozsvári ev. ref. lelkész, Maros-Vásárhelyt, 1906. márcz. 4-én, az ev. ref. egyházi dalkör estélyén.

II.

Lakói is olyanok, miát a házak. Emlékeim közt van egy öreg pap, kinek új házat akartak építeni és megakarták javítani a fizetését: de ő nem fogadta el, mert azt mondta, hogy akkor nem kap meg egy protokollumot se, a fizetés meg azért nem kell, mert nincsenek fogai — hogy több kenyeret egyik.

Hallottam emlegetni olyan ifju szolgatársat, aki házépítésen kezdte és nem akarta elfoglalni állását amíg készpénzben meg nem váltottak minden szegődményt — mert csak az a fizetés.

Láttam még elevenen olyan papnét, aki súlykolt a kutján és megfejte a tehenet. — De hallottam olyanról is — aki nagyot csodálkozott a mezőn sétálva — mikor a buzatáblák mellett kedves férje ura elmondta, hogy a buzából kenyeret készítenek: mert ő mindig úgy hallotta s ugyis tanulta meg — hogy azt a pék süti.

Elprédikáltam egyszer hiveimnek, hogy a templomokat olybá képzelem, mintha minden kunyhóból vinnének falába egy-egy darab követ, s mintha minden palotából tennének közé egy-egy színes téglát. Aképpen a mi házainknak is erőssége, ékessége — hiveinknek hajléka, az emberek háza: amolyan mindennap változó szentírás — mint a „könyvek könyve“ — melyből egy pontocska el nem mulik, — tanít minket bölcsességre . . .

Lássuk . . .

Fiatal pap koromban én is megakartam váltatni a képét. Rá lett volna az egész eklézsia. Jegyzőkönyv előtt felállott Koszorus Pista bá — a felső — azt mondá; „Tiszteletes Urunk! Engedelmet kérek, nem váltjuk meg a képét. Mikor az én Katim a trieur után is kakarólja még egyszer a magnak való rostán azt a véka buzát, s én a Gyuri vagy a Marczy fiamnak a vállára emelem — azt gondolom, Tiszteletes Urunk a mi asztaunk vendége amíg abból tart. És azt gondolja minden atyafi. Jaj lenne nekünk, ha a mi asztaunkról (akármilyen szegényesen) nem jutna egy-egy falat lelkipásztorunknak — aki nyájáért az életét is odaadja. Ha ezt gondoljátok, atyafiak ti is — ne váltsuk meg a képét! — És a kepe mai napig sincs megváltva. Nem is prédikál senki olyan szépen, mint én, arról a textusról: „Az én terhem, könnyű teher: az én igám gyönyörűség.“ — Tele van a lelkem édes örömmel, hogy még vannak áldozatkész atyafiak! . . .

(Folyt köv.)

Kegyesség útja.

Kalapács ütés nélkül.

Midőn Salamon király a jeruzsálemi templomot építette, az építéshez szükséges köveket Tyrusban kifaragtatta és összeillesztette, hogy Jeruzsálemben azután minden csendben és rendben történjék és egyetlen kalapács ütés se legyen hallható. Éppen ez történik velünk keresztyénekkal is. Ezen életben élő kövekké készítettünk ama lelki házhoz és szent papsághoz 1 Péter 2—5. Itt van a kőbánya, ahol a fejsze csapások sűrűn érnek bennünket, de ott, a mennyei Jeruzsálemben nem lesz hallható, érezhető egy sem.

A panasz.

Valaki panaszkodott Luther előtt, hogy semmi dolga nem megy úgy, mint ő szeretné. Luther így felelt: Ez épen nagyon jól van. Miért engedted át akaratodat az Úrnak, miért imádkozól: „Legyen meg a te akaratod miképpen mennyben, azonképpen a földön is.“

Mily másképen gondolkozott az a beteg paraszt akit lelkésze meglátogatótt és kérdésére, mint van? így felelt: „Épen mint akarom.“ „Hogy értsem ezt? kérdi a lelkész, talán saját maga óhajt beteg lenni?“ „Nem“ felelt a paraszt, hanem amit Isten akar, azt én is akarom. Ha ő azt akarja, hogy beteg legyek, én is akarom, ha, ő azt akarja, hogy meggyógyuljak, én is azt akarom. Ő szabados velem és úgy cselekszik, amint neki tetszik.

Mese az igazságról.

Négy leányka találkozott egymással, játszottak beszélgettek, idejük oly kellemesen telt el, hogy más alkalommal is szerettek volna együtt lenni. Hol találhatnánk egymásra, kérdezték egymástól? Az egyiknek neve: Tűz volt, a másiké: Levegő, a harmadikké: Viz, a negyediké: Igazság. Tűz, hol találunk meg téged? A Tűz így felelt: Kemény kőben, ha ilyet találtok, üssetek rá aczéllal és rögtön megjelenek. Hát téged, Levegő testvér, hol találunk meg? A levegő így felelt: Ha valahol láttok falevélkét, mozogni, ott vagyok én. Azután a vizet kérdezték meg, hol lakik. A víz így felelt: Ha fát láttok, ássatok le a gyökérig, ott bizonytal megtaláltok engem, ott van a lakásom. Az igazsághoz fordultak most. „Te nemes leány, isteni Igazság, hol találunk téged? Az isteni Igazság válaszolt: Kedves testvéreim, ti mind megmondottátok lakhelyeiteket, ahol benneteket találni lehet, de fájdalom nekem nincs saját otthonom, engem nem akar senki befogadni. Nem akar rólam hallani senki, ha kopogok nem nyitnak ajtót nekem, ha találkozóznak velem kikerülnek, a legjobbat ha akarom ellenségnek tartanak és ahol maradni szeretnék kiűznek onnan, haraggal, hazugsággal ellentmondással.

Egyháztársadalmi élet.

Maros-Vásárhely. A maros-vásárhelyi Bethlen Kata egyesület buzgó elnöksége e hó 25-én tartja meg vallásos felolvasó-estélyét. Ez alkalom ünnepi esemény lesz az egyesület életében egyfelől, mert egyik szép célját a vallásos érzés ápolását fogja szolgálni, másfelől pedig azért, mert a közreműködők legnagyobb része már egyéniségénél fogva is biztosítja az estély maradandó és igaz hatását. Az estélyt a ref. kollégium nagy éttermében tartják meg, műsora a következő: 1. Megnyitó. Tartja: Tóthfalusi József tiszt. 2. Felolvasás. Tartja: nt. Kennessey Béla, theologiai igazgató-tanár ur. 3. Énekel: dr. Seibriger Emilné urnő, zongorán kíséri: Tóthfalusi Józsefné urnő. 4. Szabad előadás. Kováts László, koronkai lelkész afia által. 5. Szaval: dr. Madaras Józsefné urnő. Kezdeté 5 órakor. Belépti-díj 1 korona.

Egyházi estélyek. Az udvarhelyi egyházmegye sóvidéki egyházközségeiben f. évi január hóban megkezdődött egyházi estélyek február és márczius hónapokban is nagy érdeklődés mellett tartattak meg. Február 18-án Parajdon ifj. Péter Károly alsósófalvi lelkész mondott megnyitó beszédet, Gyárfás Sándor helybeli s. lelkész szavalt, Veress Piroska énekelt, Mirtse Dénes alsósófalvi áll. ig. tanító pedig érdekes és tartalmas felolvasást tartott a zsoltárokról. Február 25-én Alsósófalván szintén ifj. Péter Károly lelkész nyitotta meg az összejövetelt a megtérésről szóló fejtegetéssel, Szegedi Károly áll. tanító és Fábrián Vilma szavalt, Gyárfás Sándor parajdi s. lelkész építő felolvasást tartott. Márczius 3-án Felsősófalván ifj. Péter Károly megnyitó beszéde után Gyárfás Sándor szavalt Mirtse Dénes énekelt és Szász Dénes körjegyző ismertette Bethlen Kata életét és magyar protestáns elődeink küzdelmeit. Mindenik összejövetel a gyülekezet énekével kezdődött és végződött. A perselyek ezuttal is kitétetek templomi énekeskönyvek beszerzése céljából s mindhárom egyházban szép összeg gyűlt össze a jelzett célra.

Magyar Nagy-Sombor egyházközségünk derék vezetőségének kezdeményezésére márczius 15-ének megünneplése a következőleg folyt le. Dél előtt 9 órakor isteni tisztelet. Imát mondott Pataky Gyula lelkész. 10 órakor az Emke és áll. iskolák növendékei a következő műsorral áldoztak a nagy nap emlékének: 1. Himnusz. Énekelték a növendékek. 2. Talpra magyar, Petőfitől. Szavalta ifj. Szántó István II. oszt. 3. Ünnepi beszéd. Tartotta H. Szántó István emke tanító. 4. Nemzeti dal. Énekelték a növendékek. 5. Márczius 15. Gáspár Imrétől. Szavalta Veress Zsiga V. oszt. 6. Márczius 15. Márton Endrénétől. Szavalta Brunner Dóra V. oszt. 7. Márczius 15. Demeter Dénestől. Szavalta Lázár János VI. oszt. 8. Márczius 15. H. Szántó Istvántól. Szavalta Buchwald Margit III. oszt.

9. Kossuth nóta. Énekelték a növendékek. 10. Márczius idussán. Ábrányi Emiltől. Szavalta Léb Ilona V. oszt. 11. Márczius 15. Farkas Sándortól. Szavalta Buchwald Giza V. oszt. 12. Márczius idussa H. Szántó Istvántól. Szavalta Zelinger Mór V. oszt. 13. Márczius 15. Ilyés Bálintól. Szavalta Fábrián Kati IV. oszt. 14. Erős hit. Ábrányi Emiltől. Szavalta Bartha Sándor VI. oszt. 15. Emlékezzünk hát. Induló. Énekelték a növendékek. — Este az „Emke-Olvasókör“ rendezett ünnepélyt, belépti díjjal a torony alap javára, a mit aztán táncz követett, a következő műsorral: 1. Himnusz. Énekelt az Olvasókör. 2. Talpra magyar. Petőfitől. Szavalta Both János. 3. Ünnepi bevez. Tartotta H. Szántó István emketanító. 4. Ima a hazáért. Énekelt az olvasókör. 5. Márczius 15. Sassy Csabától. Szavalta Ladányi Miklós. 6. Élet vagy halál Petőfitől. Szavalta Fekete Lajos. 7. Nemzeti dal Énekelt az Olvasókör. 8. Márczius 15. Sass Edétől. Szavalta Szücs Ferencz. 9. Kolduló török. Zalártól. Szavalta Huszti János. 10. Kossuth nóta. Énekelt az Olvasókör. 11. Királyi szózat. Porse Vilmóstól. Szavalta Máthé János. 12. Induló. Járjátok be . . . Énekelt az Olvasókör. A torony alapra felülfizettek: Viski Kálmán 20 fillér, Szép Kati 10 fillér, Véber Zseni 40 fillér, Szereday Gyula 40 fill., Geley Gyula 80 fillér, Sigmond Ákos 80 fillér, Popp Romulus 40 fillér, összesen 3 korona 10 fillér, jegyekből megmaradt 10 korona 58 fillér, így összesen a toronyalagra jutott 13 korona 68 fillér.

H i r e k.

— **Bibliai olvasó kalauz.** Szeretjük a Jézust. Mert könyörült. Márk 8, 1—9. Mert érettünk halálba ment. I. Kor. 5, 14—21. Mert szeret bennünket. Ján. 11, 30—36. Mert igaz. Ján. 5, 24—30. Mert alázatos. Máté 31, 1—13. Mert szent, 1, Pét. 2, 18—15. *Miért szeretem én a Jézust?* 1, Ján. 4, 19. Ján. 3, 14—17. *Minek az elnyerésére törekszel?* Krisztus tetszése. Máté 25, 14—23. Az emberek tetszése. Ján. 5, 41—44. Szeretet. I. Móz. 29. 12—20. Erő. Ész. 40, 21—31. Öröm. Zsolt. 40, 1—8. A menny, Máté 25, 31—40. *Becsés dolgok.* I. Ján. 2, 12—17; 4, 4—6.

— **Előfizetési kérelem.** Egy negyed éve már, hogy átvettük a lap vezetését. Bizalommal s jó reménységgel fogtunk akkor a munkához, abban a meggyőződésben, hogy egyházunk világi és egyházi tagjai egyformán fognak anyagi és szellemi pártfogásban részesíteni. Panaszra nem nyílik szánk s hálát adva Istennek az eddigi segedelemért és megköszönve az eddigi pártfogást: ígéretet teszünk arra, hogy még fokozottabb buzgalommal fogjuk szolgálni szent vallásunk ügyét és érdekeit. Irányítónk: az Úr Jézus Krisztus és az ő evangéliuma marad. Abban a reményben, hogy olvasóink méltányolni fogják törekvéseinket az új év negyed alkalmából az előfizetések sürgős megújítását kérjük.

— **Az országos „Kálvin szövetség“** megalakítása. A ref. egyetemes zsinat legutóbbi ülészaka végén felmerült azon eszme, hogy a magyar kálvinista egyház hívei társadalmi uton is tömörítessenek s a hivatalos egyház keretén kívül, de azzal összeműködve egy oly szövetség létesítsék a magyar kálvinista egyház hívei között, amely alkalmas volna őket nemcsak társadalmilag való összeműködésre bírni és szociális érzéket fejlesztve, a vallásosságot megerősíteni, hanem az egyház híveinek kebelében előállott társadalmi bajokat felderíteni, orvosolni és ahol lehet megelőzni, s ez által az utolsó izig eleven, lüktető egyházi életet teremteni. A mindenesetre nagyjelentőségű szövetség atakuló közgyűlése e hó 27-én fog megtörténni, Budapesten, a ref. főgymnázium üléstermében (Lónyay-utca 4/c II. emelet)

— **Evangeliumi mozgalmak Makón** A tiszántúli egyházkerület e nagy 18 ezer lelket számláló ev. ref. egyházában is megindult az evangeliumi belmisziói munka. A múlt év végén alakult élő ker. szövetség hozta össze az evangelium érdeklődő lelkeket. A szövetség a s. lelkész vezetése mellett minden csütörtökön tartja összejöveteleit, a mikor a biblia tanulmányozása, olvasása az „Utmutató“ szerint szavalatok, vallásos előadások tartatnak. Hovatovább az Ur segédelmével mind erősebb és erősebb belmisziói munkát óhajtanak folytatni, mert belátták, hogy egyházunk számos baja, a hitközöny, hitelenség, a ref. öntudat hiánya egyedül az igazi ev.-i belmiszió által gyógyítható, melynek egyik leghathatósabb eszközei hazánkban is a ker. szövetségek. Márcz. 15-ikét is megültük.

— **Magyarok özönlése Amerikába.** Az amerikai „Bevándorló“ ma érkezett számában olvassuk a következőket: Szomorú, szinte megrendítő jelenség a magyarok özönlése Amerikába. Ennek kétségtelenül azok örülnek leginkább, akik Magyarország meggyengítésén dolgoztak tervszerűen. És ami legjobban megdöbbsent bennünket, soha ennyi szinarany magyar nem érkezett ide egy héten belül, mint a múlt héten. Ime a kimutatás: Ötezerkétszáznegyvenen érkeztek ide hazulról a múlt héten, köztük ezerszáznegyvenhárom magyar, 2279 tót, 732 sváb, 860 horvát és 226 oláh.

— **A „Vasárnapi Ujság“** márczius 18-iki száma, mely 30 képet közöl, Kossuth Ferenczről ad bővebb közleményt, Hentaller Lajos cikkével, őt és környezetét feltűntető képekkel. Zichy Mihály műveiből további hetet, részben eddig nálunk nem ismert festményeket és rajzokat mutat be e szám. A szépirodalmi részt Szabolcska Mihály és Zempléni Árpád költeményei, Szemere György elbeszélése s a „Regénytár“ mellékleten Molnár Ferencz eredeti s Leon de Tinséau francziából fordított regénye (mindkettő képekkel) szolgáltatják. További közlemények: tárczacikk a hétről, Kacziány Ödön „Becsali csárda“ című művészi rajza, márczius 15-ikénk 1849-iki ünneplése, a nőkérdés legújabb jelenségeinek ismertetése Zsoldos Benőtől, a kormány három új tagjának arcképe ak-

tualításokra vonatkozó képek, három hangulatos tavaszi kép s a rendes heti rovatok: Irodalom és művészet, Közintézetek és egyletek. Sakkjáték, Képtalány, Egyveleg stb. A „Vasárnapi Ujság“ előfizetési ára negyedévre 4 korona, a „Világkrónika“-val együtt 4 korona 80 fillér. Megrendelhető a Franklin-Társulat kiadóhivatalában (Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. szám). Ugyanitt megrendelhető a „Képes Néplap“ a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre 2 korona 40 fillér.

— **A remény.** Nagy Sándor Macedónia királya, midőn az Indiák gazdaságáról hallott, országát felosztotta katonái között. Valaki azt kérdezte tőle, mi marad magának? Ő pedig azt felelte: megmarad a remény. Én is ezt a drága kincset őrizem lelkemben tündöklő fényességében, bármit adjak is fel: „Vesd reménységedet az Istenben“. Ő visszaszorítja az erkölcsi pusztításnak oceáni áramlatát.

— **Minden ház vendége.** „A gond jól tudja az utat úgy a kunyhóhoz, mint a palotához; egyetlen ajtóról sem feledkezik meg“. — írja Stefánia, volt özv. trónörökösné most már gróf Lónyai Elemérné J. Lúsen álnév alatt kiadott könyvében, melyben a szerelemről rangról és boldogságról elmélkedik. Úgy van, de ha a házhoz Jézust befogadjuk, ő bezárja a gond előtt az ajtót, vagy ha beereszti is, nem engedi sokáig ott lakni s nagy pusztítást tenni. Segítséget nyújt, mint a kánai menyekzőben. De mi még sem akarjuk őt befogadni. Gondjainkat, bajainkat magunk akarjuk hordozni, míg összeroskadunk.

— **Az erős nép.** Zsigmond királytól kérdezte egyszer valaki, hogy mely népet tart ő erősnek? Azon népet, akit a jó szerencse nem tesz büszkévé és a balsors nem csüggeszt el. A jó keresztyén a szerencsét, kegyet, barátságot csak annyiba veszi, mint a fa a levelét, melyek bizonyos időközökben lehullanak a nélkül, hogy a fának ártanának, mert ő életerejét önmagában hordja. Mi is oda igyekezzünk, hogy Jézust szívünkbe fogadjuk, az ő kegyelmét bírjuk; minden más egyéb veszteség ne okozzon bánatot. A ki a pénzét elveszti, az valamit veszít; a ki becsületét veszti el az sokat veszít; a ki Istent veszíti el, az mindent elveszített!

Hirek az országból.

— **A hírlapok megrendszabályozása.** Kristóffy belügyminister a fővárosi lapokra vonatkozólag readeletet adott ki, a melyben kimondja, hogy a posta csak olyan hírlapot továbbíthat, a melyek a vonat indulása előtt legalább egy órával adtak fel.

— **Választás, ujonczozás.** Br. Fejérváry ügyvezető miniszterelnök a hét folyamán Bécsben járt s Öfelségénél kihallgatáson volt. Irányadók a miniszterelnök bécsi utját a választások kiírásával s az ujonczozás

megejtésének szándékával hozzák kapcsolatba. Vannak akik azt hirdetik, hogy erőszakos ujonczozás mégsem lesz, hanem e helyett a kormány önkéntesek toborzásával fog ujonczokat szerezni s különféle kedvezmények kiiátásba helyezésével fogja a hadköteleseket a sorozásra rábírní.

— **A római pápa.** A mult hetekben országszerte nagy port vert fel az „Ország“ czimü fővárosi napilapnak az a hire, hogy a római pápa a királyt felmentette a magyar alkotmányra tett esküjének megtartása alól. E hirt több irányban megczáfolták már, de azért a magyar katolikusok kinos izgatottságban vannak s számos mozgalom indult meg az iránt, hogy a magyar római katolikus közül minél többen hagyják el a pápás egyházat.

Csak egy kortyot!

— Irta: Bodnár Gáspár. —

II.

Hogy, hogy nem, de a szép, a gömbölyü, piros arczu Palika egyszerre csak soványodni kezdett. Arczának vonásai dultak voltak, szeme fénye is olyan bágyadt, mint a fáradt emberé.

Feladták aztán az iskolába. Sok szép reményvel, biztató jövendővel. De Palika olyan volt, mint a tuskó. Hiába vesződött a tanító ur a Szarka Pál gyermekével, hiába oktatta még külön órákban is mint az uri gyermekeket szokták — falra borsót dobált.

Egyszer aztán már a tanító ur is megsokalta a dolgot. Bekopogtatott estenden Szarka gazdához és bizalmasan emígyen kezdte a beszédét:

— Gazd'uram, nem ivott valami szeszt Palika?

— Hát 'iszen — köhécselt, pirulkodott Szarka — úgy néha szokott kapni módjával egy kis gugyit, mikor az apja is megizleli. De tetszik tudni, csak egy korty az. Egy csepp a tengerből.

— Csak egy korty? — kérdezte a tanító ur nyomatékosan.

— Csak egy korty!

— De már gazd'uram. a Pali fiú tökrészeg volt ma az iskolában. Ott botorkált a padok közt és beszélt czifrábbnál, czifrábbakat. Tanuló-társai nevéttén, kaczagták. Mikor megláttam ezt a jelenetet, majd a föld alá süllyedtem.

Az anya is hallgatta ezt a szomorú, megrázó beszédet. Réá nézett nagy búsan férje urára. Aztán könny, égő könny szökött szemébe. Kifordult a kamarába, hogy ne lássa senki hulló könnycsepjeit. Akaratlanul nézett a pálinkás üvegre. Bi' abból nagyon sok hiányzott. Ráborult a szegény asszony a kamara párkányára és keservesen sirt. Most tudta meg csak, miért kell most még egyszer annyi pálinka a házhoz.

Pali ugyanis mindennap kileste a jó alkalmat, hogy a kamarába bejuthasson. Vitte, üzte, kergette valami. És ha nem sikerült az üveghez jutnia, tört, veszekedett, rombolt, garázdálkodott.

Tizennégy éves volt már a fiú, de oly együgyü, hogy szájalom volt réá nézni. Nyolcz teljes esztendeig járta az iskolát, de azért három sort a viláért sem tudott elolvasni folyékonyan.

Paliból már legényember lett. Még pedig a falu csavargó legénye. Neki nem volt más életcélja, mint azon törni folyton gőzölgő fejét, hogyan juthat a pálinkához.

És mikor ivott, rettenetes volt nézni. Iszonytató kortyokat ivott.

Szarka gazda elkeseredett, Nemcsak lelke lett beteg. Teste is összeesett. Ruházata is ütött, kopott lett, mert gazdasága is összemert, mint mikor a gazda kezét szél ütötte.

— Édes Istenem, mit vétettünk neked — sóhajtott Szarka, mikor egy-egy szomorú hirt hallott fiáról.

Az asszony nem válaszolt. Csak sóhajtott ő is. De már nem sirt. Könnye nem volt. Megfagyott a nagy, kegyetlen fájdalomban.

A családfő végre kidőlt. Az özvegy asszony magára maradt. Pedig volt felnőtt nagy fia, ki gyámolíthatta volna. Most neki, a felnőtt nagykorúnak van szüksége gyámolítóra.

És addig mig az anya él, Pali sem fog az árokban, a sárban, a pizokban maradni.

De mi leszen a vége?

Oh, ha szegény Szarkáné erre gondol, lázba esik és mindegyre suttogja. . . .

— Csak egy kortyot. . . . csak egy kortyot! . . .

(Vége)

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktintézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyujt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10—65 évig terjedő időre 4½% alap kamattal.** Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltatnak. Minden kölcsön a leggyorsabban renJesen 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószám-lára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapirokra és betárolt árukra.

Folyószámia hitelt nyujt betáblázásra és más birtosítékra.

Vásárol és elad értékpapirokat külföldi pénzet ket; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapirokat-teljesít tőzsdei megbizásokat és átutalásokat; kiállít utalványokat és hitelleveleket bel- és külföldre.

Képviseli a legrégibb és legnagyobb biztosító intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tüz, üveg és jégkár, valamint betörés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNPAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás diszkötésben, ifjúsági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legnagyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 finom fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tinta, itató papír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre.

Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTHUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZETE ≡
MAROS-VÁSÁRHELY. SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorssajtóval,
két amerikai gyorssajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.